

Piše: Tomislav Smoljan

Izađi u noć čovječe

Napokon utopljen u zvijezdama
s crnom noći s pjevom tišine
s crnim nebom o kako sam neznatan...

(Možda ipak, život poput pjesme mine
i u vječnosti tri puta jače sine
u velikim očima noći?)

O kako je lijepo slušati tišinu,
kako je lijepo kad tišina pjeva.
Već odavno duša mi zijeva
umorna od jutra i ljudi.

U svijetu gdje ratovi se vode
teške bitke gdje nema samoće,
srce žudi, sniva i hoće:
noć, noć, noć samo zove.
Izađi u noć čovječe
i sjeti se:
još sam bio pjesnik, sada ću biti vitez
dok shvatim da sam nitko
osim mjesečeva praha...

I urezah u kamen teške riječi ove
koje neće proći.

Oluje dolaze:
jer u opreci sa tugom
mi tugu ljubimo,
u ljubavi sa srećom
mi sreću gubimo.

Zato prepusti se noći čovječe
i pogledaj te nebeske gromade
koje je nečija ruka oslikala
da nam budu slika i prilika,
poslije leta umornog leptira,
tiho gnjezdo, stvoreno za nas.
I dok čekamo zajedno noć i ja,
noć prijateljski šumi:

Čuvaj se, život je čudan, nepravde vrela!
A moj duh prkosno viče,
a moj duh nezaustavljivo kliče;
Život je lijep!